

му бѣше пѣлень съ радость, но тѣло-то му бѣше слабо; и нѣколко часа пролежѣ той безъ да осѣща себе си. Като дойде на себе си, той повыка Г-жа Баронъ. и помоли и' ся да му испѣе пѣснѣхъ-тѣхъ, коѣхъто той най обичяше:

“ Бѣхъ далечъ отъ Божіе стадо „ и др.
коѣхъто бѣше научилъ отъ неѣхъ въ Динапуръ. Когато тя пѣше тѣзи пѣснѣхъ, той имаше лице-то си засмѣно, ко нищо не говоряше.

Вечерь-тѣхъ още прѣзъ тозъ день, Бузи, като останѣ самичѣкъ съ господаря си, и видѣ, че на тозъ чясъ може да поприказва съ него, каза му: „ Господарю! днесъ цѣлъ день съмъ мыслилъ за това че азъ съмъ твърдѣ много грѣшенъ; азъ зехъ да осѣщамъ, че Гунга не ще ми омые грѣхове-тѣ. Азъ желяѣхъ да повѣрвамъ въ Господа Исуса Христа.“

Като чу това, Хенрихъ нае ся да ся понадигне, но неможѣ, защото бѣше твърдѣ много ослабнѣлъ. Очи-тѣхъ му свѣтяхъ